

ІСТОРІЯ ТА МЕТОДОЛОГІЯ ЖУРНАЛІСТИКИ

УДК 821.161.2-222.09

«Я ТУРИСТКОЮ ПРОЇХАЛА ПО РІДНІЙ ЗЕМЛІ»: УКРАЇНА У РЕПОРТАЖАХ ЛЕСІ БОГУСЛАВЕЦЬ

Ольга Бикова

Київський університет культури

вул. Євгена Коновальця, 36, Київ, 02000, Україна, e-mail: sonce01_84@ukr.net

У статті розглядається специфіка використання жанру репортажу в еміграційні літературі другої половини ХХ ст. Особлива увага приділяється проблематиці та тематиці репортажів збірки «На прощу до рідної землі», авторській позиції, а також впливу політичної ситуації в радянській Україні на культурне та духовне життя. Наголошується на літературно-художній цінності репортажів Лесі Богуславець.

Ключові слова: репортаж, авторська позиція, факти.

Жанр репортажу увійшов в українську журналістику на початку 20-х рр. ХХ ст., у період національно-культурного відродження, що дістав назву «коренізація». Бурхливий розвиток культури, пов'язаний із процесом особливого зацікавлення життям і традиціями інших країн, невідомими або маловідомими куточками України сприяв поширенню цього жанру, який чи не найкраще допомагав читачам мальовничо, в найбільш яскравих деталях і водночас максимально точно відтворити конкретну дійсність, динамічно змалювати тогочасне життя. Відтак збірки репортажів Б. Антоненка-Давидовича «Землею українською», М. Трублаїні «Листи з далекої подорожі», «Великим Сибірським шляхом», репортажі Ол. Полторацького «Сім годин у повітрі», «Донбас на півдорозі», «Репортаж з мораллю та не без соли», «Людина з “монбляном”», О. Перегуди «Закони прерії», «Каховка», Ол. Мар'ямова «Час красної риби», «Береги дванадцяти вод», С. Голованівського «Чобіт Європи» та ін. стали фактологічними документами тогочасної доби.

У 30-х рр. ХХ ст. національне відродження, яке було одним із безпосередніх наслідків політики коренізації, почало виходити за межі командно-адміністративної системи СРСР, і цю політику було згорнуто [1, с. 418]. Із запровадженням сталінської диктатури репортажі почали все рідше з'являтися в пресі.

Нового розвитку репортаж набув в українській еміграційній пресі другої половини ХХ ст. Виїхавши за межі тоталітарної держави, журналісти та письменники отримали можливість вільно подорожувати, в найбільш яскравих деталях, документально точно та правдиво розповідати про нове життя. Так, жанр репортажу широко представлений у творчому спадку В. Леника «Українці на чужині або репортажі з далеких доріг», Д. Чуба-Нитченка «З новогвінейських вражень», «На гадючому остро-

ві», «Стежками пригод», «З австралійських пригод», Р. Колісника «Довкола світу», В. Левчука «З подорожі по Європі», М. Островерхи «Берегами мандрівки», Д. Гуменної «Багато неба», «Нічні вогні Альберти».

У своєму дослідженні ми звертаємо увагу на творчість Лесі Богуславець, оскільки вважаємо, що ім'я цієї письменниці несправедливо замовчується. Маючи спостережливе око репортера й використовуючи багаті художньо-виражальні текстові засоби, Л. Богуславець створила своєрідні зразки літературного репортажу, які, незважаючи на плин часу, з цікавістю читаються та є актуальними й сьогодні. У статті ми розглянемо збірку репортажів «На прощу до рідної землі», яка вперше була надрукована у Мельбурні (Австралія) 1984 р., та проаналізуємо художньо-стильові засоби, за допомогою яких авторка забезпечує розкриття теми.

Леся Богуславець (справжнє ім'я Леся Ниценко (Ткач)) – донька Дмитра Чуба-Нитченка, відомого письменника та літературознавця української діаспори в Австралії. Народилася 1931 року в місті Зіньків Полтавської області. У 13 років разом із батьками опинилася в Німеччині. Батько Д. Нитченко (Ниценко) після війни, боячись, що зашлють у Сибір, виїхав до Австралії [5, с. 345]. З квітня 1949 року Леся Ткач живе у Мельбурні, де під псевдо Леся Богуславець видала збірки репортажів «Від Находки до Чернівців», «Моя австралійська кума», «За рідним краєм і в раю скучно».

У 1984 року Леся Богуславець відвідала радянську Україну і враження від цієї подорожі лягли в основу збірки репортажів «На прощу до рідної землі». Авторка обрала хронологічний тип композиції – щодня відвідуючи різні міста та селища УРСР від заходу до сходу, вона правдиво та яскраво описує радянську дійсність, тонко відчуває дух тогочасної епохи.

Варто зазначити, що громадянам країн Заходу потрапити до СРСР було важко, доступно далеко не кожному. Це зумовлювалося, перш за все, державною політикою щодо міжнародних відносин та співпраці з іншими країнами, багаторічною «холодною війною».

Л. Богуславець детально описує увесь маршрут своєї мандрівки та приділяє багато уваги містам і селам, які вона відвідала. У її репортажах виразно простежуються наслідки життя за «залізною завісою», яскраво помітне особливе ставлення місцевих мешканців до колишніх земляків, а тепер туристів із капіталістичних країн: *«Немає на світі такого щасливого життя, як у нас, – говорить одна. – За робочий люд у нас турбуються, все у нас є. А ви, бідненькі, живете там на ласці капіталістів, – продовжує вона всесоюзною мовою, бо видно звідти й походить»* [2, с. 33]; *«Розпитують нас обережно, з недовір'ям. Завидують, що можемо подорожувати... В їхній уяві всі ми капіталісти, гроші, мов манна, з неба падають»* [2, с. 59].

Леся Богуславець ділиться з читачами не тільки своїми враженнями від подорожі, а й результатами своєрідного дослідження – вивчення життя в радянській Україні. Репортерка надзвичайно емоційно описує свої переживання від побаченого та почутого. Її порівняння влучні, критика доречна та обґрунтована. З усієї збірки видно, що авторці не байдужа доля її рідної і такої чужої батьківщини: *«Вулиці захаращені людом, все поспішає, чути чужу мову. Ми з Христею як піщинки в розбурханім морі. Самі у великім, чужім-ріднім місті. А в душі холодок...»* [2, с. 63].

Репортерка розповідає читачам про тотальну русифікацію і тим самим намагається привернути увагу громадськості до реальної ситуації в культурній сфері:

*«Ходимо читаємо афіші. Назви то українською мовою, а самі фільми йдуть на все-союзній» [2, с. 18]; «Тернопіль, казали нам львів'яни, – це найбільш українське місто. **Оце лише в тих краях зосталася Україна**» [2, с. 26]; «Заходимо всередину. Стара будова, якісь коридори і проходи. Це, мабуть, був монастир. Підходить у рясі найстарший. **Чеше до нас по-всесоюзному. Видно й тут без старшого брата не обійдеться.** Погляд непривітний, колючий» [2, с. 28]; «Співав хор. І цей **спів чужою мовою ранив серце. Чужим духом тут пахло**» [2, с. 69].*

Авторка дивується тому, що представники офіційної української радянської влади відкрито представляють русифікацію як елемент добра та культурний прогрес: *«Не зрозумійте мене погано, я люблю українську мову і хотів би, щоб вона існувала. Але треба бути реалістом. Українська мова помалу зникне і буде одна всесоюзна. Мені боляче, але це неминуче. Це закон природи. Проти цього нічого не вдієш. Це життя, це прогрес, і спинити його не можна» [2, с. 71].*

Особливо боляче вражали Лесю Богуславець прояви денационалізації духовного життя радянської України, явне ігнорування історичної пам'яті та державних витоків. Ось так, наприклад, авторка передає свої враження від перегляду телебачення: *«Кожна радіоточка й телебачення мають українські і всесоюзні канали. Українські в певні години переключають до всесоюзних. От ви слухаєте інтерв'ю українською мовою, якщо відповідь на питання буде по-російському, то і вся розмова переходить на цю мову. ...Передають з Дніпропетровська.*

– По-якому це? – запитую.

– Хіба не впізнаєш? Це ж суржиком! – пояснює сусідка.

Аж не віриться, що отак може доросла людина залізти в телестудію і вдавати, що говорить українською мовою. І так безжалісно калічить її» [2, с. 110-111].

Із метою підтвердження своїх слів авторка активно використовує факти, які в репортажах збірки «На прощу до рідної землі» представлені у супроводі чисел, дат, різних висловлювань, свідчень, утворюючи документальну основу всього матеріалу: *«Пропаганда має велику силу. Людина, що просиділа десять років у Сибіру, в розмові говорить: «А все ж таки Сталін нам виграв війну. Якби не він, зогноїв би нас німець!» [2, с. 116]; «Ми ходили потужними вулицями, оглядали будівлі, музеї, парки, лазили на гору Високий Замок і споглядали місто. Їхали у Шевченківський гай, де розташовувався музей під відкритим небом. Там були хати, звезені із усіх закутків. На одному подвір'ї був козацький човен-дуб. Йому 320 років. Пролежав 300 років у заплаві річки Горинь, біля Рівного. Тринадцять метрів завдовжки і два метри шістдесят завширшки. Колись сорок козаків сідали в цей човен і їхали по морю гуляти, слави добувати» [2, с. 16].*

Леся Богуславець знайомить читачів з історією міст, які відвідує, що свідчить про її обізнаність із історією Батьківщини: *«Заїжджаємо у містечко Хотин. Воно розташоване на правому березі Дністра. В одинадцятому столітті належало до Київської Русі. Пізніше до Галицько-Волинського князівства, а потім до Туреччини, Царської Росії, Румунії... Фортеця в Хотині збудована у XII-му столітті Данилом Галицьким» [2, с. 143].* Авторка любить свою історію і знає безліч цікавих фактів, якими забарвлює свої репортажі: *«І ось перед нами постала незабутня картина: річка, через неї Турецький міст і Кам'янець-Подільська фортеця! ...По сходах вибираємось нагору до бійниць... Мабуть тяжко приходилось здобувати ці мурі! Гетьман Дорошенко у спілці з султаном Мухамедом IV дванадцять днів тримали облогу,*

поки здобули фортецю 26 серпня 1672 року. Скільки боїв відбулося під цими мурами, скільки людей полягло в боях! Ось проходить подвір'ям тінь Юрася Хмельницького, страченого турками в 1687 році» [2, с. 48].

Міркуючи й заглиблюючись знову в трагічну історію України, Леся Богуславець пише: «Всі патріотичні імпрези, лекції з історії, численні академії не досягли того, що зробило знайомство з Києвом! Вперше збагнула наше культурне багатство, усвідомила, що доля мого народу, де б не була, – моя доля. І почуття великої гордості за предків, за їх спадщину, сповнило моє єство» [2, с. 72].

Згадуючи історичне минуле, авторка з сумом констатує: «З давніх-давен, кого тут лише не було! Всі були ласі на наші землі. Народ все те перебув і вижив, а напасники згинули... Так воно було в давнину і так буде завжди... Стоймо, дивимось на залишки старовини. Скільки вони всього бачили на своїм віку! Слухаємо розповідь про давнину і пірнаємо в минуле» [2, с. 44].

Так, кожен репортаж збірки «На прощу до рідної землі» подає багато історичних фактів, відомостей, що пожвавлюють та урізноманітнюють оповідь авторки, роблять її цікавішою для читачів, збагачують незнану або забутою інформацією з минулого рідного краю.

У своїх репортажах Л. Богуславець часто використовує народні легенди та перекази, уривки з народних пісень, цитує поетичні та прозові твори В. Симоненка, О. Веретенченка, В. Івасюка, М. Чернявського, Л. Костенко, Т. Шевченка, І. Котляревського, І. Нечуя-Левицького, що свідчить про чудову обізнаність авторки з українською народною творчістю, культурою, літературою. Крім того, такі вставки підкріплюють авторську думку стосовно певних явищ, надають репортажам динамічності, жвавості.

Внутрішній монолог Лесі Богуславець, що часто трапляється в текстах збірки «На прощу до рідної землі», допомагає читачам відчутти те, що пережила сама авторка на місці події. Так, одним із міст, де побувала Л. Богуславець під час своєї подорожі Україною, був Львів. Ось які думки з'явилися у авторки під час візиту до цього міста: «Зразу нас зустрічає славний Франко. Він і досі з каменярами лупає свою скалу, ще довго прийдеться її лупати» [2, с. 22].

В аналізованому уривку репортажа вводиться у текст інтертекст за допомогою алюзій, які може зрозуміти тільки той, хто добре ознайомлений із вітчизняною класикою, а саме – з творчістю І. Франка та його віршем «Каменярі».

Алюзію як стилістичну фігуру, що є своєрідним натяком на відомий твір, Л. Богуславець використовує для виразнішого подання власної думки, натякає читачеві на щось важливе, не заглиблюючись у деталі та не описуючи скрупульозно подію. Алюзія в репортажі – спосіб активізувати читача, «залучити його до співтворчості... підвищити інтелектуальний рівень» [5, с. 80]. Досить часто алюзії стають зрозумілими тільки підготовленим читачам, тому, як зазначає М. Воробйова, добираючи алюзивні засоби з метою їх використання як способу впливу на читача, автору варто враховувати такі фактори: мовну належність цільової аудиторії; етнос читача; соціокультурну групу, до якої належить реципієнт; його вікові характеристики [3]. «Успішне оперування алюзією вимагає від журналіста неабиякої майстерності: знання багатого фонду передтекстів, володіння словом, уміння знаходити цікаві паралелі» [5, с. 80].

Для Лесі Богуславець властива легка іронія, що забарвлює майже всю її творчість. У збірці репортажів «На прощу до рідної землі» авторка, наголошуючи на вадах тогочасного радянського устрою, часто вдається до елементів сатири та гумору. Ось так, наприклад, вона описує, як прикордонники та митники перевіряли її речі при перетині угорсько-радянського кордону: *«Спершу оглядали сусідчині речі. Її валізи так патрала, що аж пір'я з них летіло! Потім взялися до мене... І стали мене розпитувати. Сипляться на мене питаннячка з усіх боків, а я слухаю й розцвітаю, як рожка! От, гадаю собі, що значить рідна земля! Прожила в Австралії років із тридцять, громадянство отримала, аніхто, хоч би на сміх, не здумав спитати, що я за птиця!... Пізніше перевіряли мою грамотність. І зразу виявилось: жила я весь час, як бур'янина. Бо ні в зуб ногою не знала про п'ятирічку, ні про змагання чи виконання планів. І зовсім була не в курсі справ про щойно відбутий двадцять шостий з'їзд і що там вирішено! Суцільна темнота!»* [2, с. 12].

Не оминула увагою Л. Богуславець й інші «принади радянського раю» – належна якість продуктів та послуг, тотальний дефіцит товарів широкого вжитку, довжелезні черги: *«Потім заманулось кави випити... Сидять за столиками молоді львів'яни, от ми до них і присусідились. Тістечка древньої давности, кава приторна...»* [2, с. 15]; *«Потім схотіли купатися. Що за лиха година: включаю гарячу, а тече холодна!»* [2, с. 16]; *«В одній із крамниць саме продають масло: на руки півкілограма. – Купіть для мене, – просить одна жіночка й дає гроші. Я стаю з нею в чергу й купую. Вона дякує»* [2, с. 36-37]; *«Усе це ми залюбки уминаємо. Тільки від курки відмовляємося. Це Христия таке завела: де гостюємо – м'яса не їсти. Не легко воно людям приходиться. Справді, ходячи по крамницях, ми так і не бачили м'яса»* [2, с. 58].

Вмотивовано та аргументовано критикуючи тогочасну радянську дійсність, Леся Богуславець прагне змусити сучасників замислитися над проблемами в країні та зробити певні кроки для їх подолання. Авторка щиро вірить у відродження української нації та сподівається, що саме діаспора допоможе зберегти і примножити культурні традиції: *«Та я одне збагнула. Народ мій є! Він живе! Він є пупом землі. Як не тяжко йому приходиться, все перебуде, я вірю в його майбутнє... А ми – частка того народу, частина його тіла, війнами откраяна, по всіх землях розсіяна. Чим станемо ми для нього? Його підпорою, чи п'ятим колесом до воза?»* [2, с. 137].

У своїх репортажах Леся Богуславець не уникає можливості наголосити на позитивних моментах, які траплялися під час її подорожі радянською Україною. Авторка звертає увагу читачів на красу природи своєї історичної батьківщини (*«Від Чопу до Львову їхали через Карпати. Що це були за краєвиди: гори, ліси, хатки, церкви, краса неописана. Ідемо і тільки охаємо та ахаємо... Декілька годин серед цієї краси їхали»* [2, с. 13]), вихваляє національні риси. Так, репортерка постійно акцентує увагу на надзвичайній гостинності українців (*«Заходимо в хату. У світлиці скрізь образи прикрашені рушниками. Просять до столу. Частують смаженою яєчною, картоплею, огірками з сметаною. Одним словом, чим багаті, тим і раді»* [2, с. 19]; *«Нас запрошують на гостину... На столі не перекуска, а справжній обід. Частують супом, подають ярину й курку. На солодке – домашнє сирне тістечко, ще й куповане й окремо морозиво»* [2, с. 58]), людяності (*«Дорогі земляки по всіх наших мандрах по Україні завжди були прихильні: садили нас на автобуси, трамваї, шукали потрібної вулиці, словом і ділом допомагали»* [2, с. 63]).

Для репортажів збірки Лесі Богуславець «На прощу до рідної землі» характерне відображення подій крізь призму особистісного сприйняття авторки, що створює «ефект присутності». Читач «бачить», що відбувається, «чує» учасників події, відчуває атмосферу дійства. Саме тому найважливіший елемент репортажного матеріалу – деталь, яка має бути експресивною, зоровою, слуховою та ін. Влучно підмічені і передані наочні ознаки факту – барви, звуки, ритми – і створюють ефект присутності читача на місці події. Такі деталі створюють емоційний фон і ритм репортажу, дозволяють авторці непомітно висловити свою позицію: *«Потім ідемо оглядати Андріївський собор. Яка краса. Для мене – це найкрасивіша церква у Києві. Така легкість відчувається у будові, стоїть, мов виточена, мов ювелірна прикраса, сяє на сонці своєю позолотою»* [2, с. 70]. Саме присутність репортера на місці події накладає неповторний відбиток на його розповідь, щирість, правдивість, яку безпомилково відчуває і сприймає читач.

Мотиви ностальгії нерідко є визначальними у творчості письменників-емігрантів. Так і в збірці «На прощу до рідної землі» тема втраченої батьківщини займає важливе місце. Репортажі Лесі Богуславець сповнені спогадами про рідну землю, сумом за батьківщиною, тугою за рідною домівкою, в яку не можна повернутися назавжди: *«Будь здоров, краю мій коханий, вимріяний. До тебе приїхала твоя кровинка! Всі ці роки я думала й жила тобою. Ти був у моїх снах і мріях. І ні чужі багатства, ні заморська екзотика не затемнили тебе. А твоя врода наяву ще краща за наймайстерніші описи, картини чи спогади інших!»* [2, с. 13].

Кожна думка про рідну землю сповнена ностальгічними нотками, які авторка майстерно відтворює за допомогою зорових замальовок: *«Бачу я квіточки, некошену траву, гомін рідної мови, і щось в душі будиться, проростає, щось давнє, сховане десь на дні, покрите шарами років, мандрівками по чужинах. А ця трава, мов єван-зілля...»* [2, с. 37].

Леся Богуславець була тривалий час відірвана від батьківщини, тому краса рідної природи є для неї віддушиною, раєм для очей та серця: *«Спускаємося до річки Черемош. Русло широке, повне круглої гладенької гальки. Річка швидка, хоч води тепер мало, тече тільки серединою. Зверху світить червнєве українське сонечко. Воно опромінює гори, хати із садками, церкву, міст і річку... Вся Україна мені рідна. Все оце – моя прадідівська земля, моє коріння. Я відчуваю це кожною клітиною свого тіла. Кожен куточок в Україні мені дорогий!»* [2, с. 38-39].

У збірці репортажів «На прощу до рідної землі» пейзаж великою мірою суб'єктивується й постає перед читачем таким, яким його бачить авторка. Картини природи «сприяють розкриттю ситуації, служать фоном, на якому розгортаються події, вказують на місце і час, створюють локальний колорит, той настрій, ті почуття, які викликає природа у журналіста» [4, с. 266]. Леся Богуславець уводить у текст пейзажний опис, щоб точно передати простір, у якому зараз перебуває авторка, зобразити час та умови, в яких відбувається перебіг подій: *«Гарний червневий ранок. Ми проїжджаємо передмістями Києва. Невже це Дніпро! Вигляда, як затока. Човни різного розміру похитуються на воді. Небо синє-синє, лиш де-не-де лунуть хмарки»* [2, с. 62], при цьому пейзажні замальовки рідної землі надзвичайно теплі, сповнені любов'ю та тугою: *«Рідний Києве! Незнаний, ніколи не бачений. Стольний граде! Прийми двох спраглих прочанок, які прибули до тебе з протилежного кінця світу, щоб на власні очі побачити твою велич! ...Щебетали пташки, цвіли квіти. Дерева*

хитали зеленими вітами і проказували: привіт вам, дорогі, привіт, довгождані! По-вітря було сповнене літніми пахощами. Все в природі раділо нашому приїздові... А серце билося, захоплено дивлячись на красвиди... Шість тижнів на рідній землі; це просто бенкет! Так багато і так мало!» [2, с. 14-15].

Авторка у своїх репортажах детально описує персонажів, даючи їм розлогі характеристики, досліджує психологічні портрети. Жодна деталь не сховається від гострого погляду репортерки. В одних випадках Леся Богуславець дає пряму характеристику героям своїх матеріалів («По дорозі бачимо селянок. Вони вдягнені в чорні спідниці й білі сорочки з невеликою темною вишивкою, тримають торбини, мішечки різного розміру» [2, с. 34]), а в інших – повідомляє про них за допомогою інших дійових осіб («Христя смутно хита головою: – Артистична натура. Тяжко йому буде в житті... Каже, що думає, або часто й не думаючи, – то вже така вдача. Таланту має багато...» [2, с. 64]). Змальовуючи людей, авторка описує їхню зовнішність. Досить часто в репортажах збірки «На прощу до рідної землі» зображено короткі портрети людини – риси обличчя, міміка, жести: «Мадам Кропива – худенька жіночка, губи тоненькі, вся мармиза зібрана у приємну усмішку. Голос в неї солоденький... Очі маленькі, пронизливі» [2, с. 33].

Для репортажів Лесі Богуславець важлива кожна деталь, кожна репліка, сказана тим чи іншим персонажем, оскільки вони, переплітаючись між собою, створюють неповторні авторські враження від подорожі рідною землею.

Ще одна особливість репортажних текстів Лесі Богуславець – прагнення виражально-зображальними засобами утвердити чистоту й самотність української літературної мови, якою авторка бездоганно володіє, незважаючи на те, що майже все своє свідоме життя прожила в еміграції. Л. Богуславець постійно, але ненав'язливо наголошує на потребі не лише любити, а й знати і розвивати рідну мову, особливо в умовах бездержавності.

Отже, описуючи мандрівку радянською Україною та свої враження від побаченого та почутого, Леся Богуславець у збірці «На прощу до рідної землі» гармонійно поєднує репортажний метод із численними літературними засобами і прийомами. Ідейно-художня цінність цієї збірки визначається вмінням авторки володіти словом, гармонійно поєднувати документальність із виражально-зображальними текстовими засобами. Саме тому збірка «На прощу до рідної землі» досі є класичним зразком літературних репортажів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Богуславець Л. На прощу до рідної землі / Л. Богуславець. – Мельбурн: Вид-во «Байда», 1984. – 138 с.
2. Бойко О. Історія України: навч. посіб. / О. Бойко. – К.: Академвидав, 2008. – 688 с.
3. Воробйова М. Специфіка актуалізації змісту інтермедіальних алюзій: фреймовий підхід (на матеріалі англomовного публіцистичного дискурсу) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/novfil/2009-35/033-036.pdf
4. Гриценко О. Основи теорії міжнародної журналістики / О. Гриценко, В. Шкляр. – К.: ВПЦ «Київський університет», 2002. – 304 с.

5. Проценко О. Алюзія в текстах теленовін / О. Проценко // Стиль і текст: науковий збірник / Інститут журналістики КНУ імені Тараса Шевченка. – К., 2010. – Вип. 11. – С. 72-81.
6. Українська діаспора: літературні постаті, твори, бібліографічні відомості / Упорядк. В. А. Просалової. – Донецьк: Східний видавничий дім, 2012. – 516 с.

**«I DROVE TOURISTS OVER THE NATIVE LAND»:
UKRAINE IN THE REPORT'S LESIA BOHUSLAVETS**

Olga Bykova

Kyiv University of culture

Eugene Konovalets str, 36, Kyiv, 02000, Ukraine

e-mail: sonce01_84@ukr.net

The article deals with the use of specific genres of reportage in emigration literature in the second half of Twentieth century. The special attention is made to the problems and topics of the analysed materials, the influence of the political situation in Soviet Ukraine in cultural and spiritual life. The accent is made on the value of this type of reporting.

Key words: report, the author's position, the facts.